

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 9 października 2013 r.

Poz. 5268

WYROK NR SYGN. AKT II SA/WR 69/13 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 16 kwietnia 2013 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący
Sędziowie

Sędzia WSA Alicja Palus
Sędzia WSA Olga Białek (sprawozdawca)
Sędzia NSA Halina Kremis

Protokolant

Daria Burdzyńska

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2013 r.

sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego

na uchwałę Rady Miejskiej w Niemczy

z dnia 26 października 2012 r. nr XXIII/123/12

w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Przerzeczyn-Zdrój

- I. stwierdza nieważność § 3 pkt 8 lit. e we fragmencie „za zgodą i na zasadach określonych przez zarządcę drogi”, § 3 pkt 12 lit. i we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę drogi”, § 3 pkt 14 lit. b we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę cieku”, § 3 pkt 14 lit. c we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę terenów komunikacji”, § 3 pkt 14 lit. e, § 8 ust. 41 pkt 1 lit. a-c we fragmentach „na zasadach określonych przez zarządcę cieku”, § 8 ust. 42 pkt 1 lit. a-b i d-e we fragmentach „na zasadach określonych przez zarządcę cieku”, § 9 ust. 2 pkt 3 lit d i lit. f, § 9 ust. 6 pkt 3 lit. e, § 9 ust. 7 pkt 3 lit. e, § 9 ust. 12 pkt 3 lit. b i lit. c, § 10 ust. 4 pkt 2 we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę sieci”, § 10 ust. 4 pkt 8, § 10 ust. 6 pkt 1 we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę sieci”, § 10 ust. 6 pkt 3 we fragmencie „po uzgodnieniu i na warunkach określonych przez operatora gazociągu”, § 10 ust. 10 we fragmencie „za zgodą właścicieli lub użytkowników wieczystych”, § 11 ust. 4 we fragmencie „i za zgodą zarządcy terenu”, § 11 ust. 5 we fragmencie „i za zgodą właścicieli lub użytkowników wieczystych” zaskarżonej uchwały;
- II. orzeka, że zaskarżona uchwała w zakresie wskazanym w punkcie I wyroku nie podlega wykonaniu;
- III. zasądza od Gminy Niemczy na rzecz Wojewody Dolnośląskiego kwotę 240 zł (słownie: dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski działając na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) zaskarżył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu uchwałę Rady Miejskiej w Niemczy, nr XXIII/123/12, z dnia 26 października 2012 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Przerzeczyn-Zdrój i wniósł o stwierdzenie nieważności jej: § 3 pkt 12 lit i we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę drogi”, § 3 pkt 14 lit. b we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę cieku”, § 3 pkt. 14 lit. c we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę terenów komunikacji”, § 3 pkt 14 lit. e, § 8 ust. 41 pkt 1 lit. a–c we fragmentach „na zasadach określonych przez zarządcę cieku”, § 8 ust. 42 pkt 1 lit. a–e we fragmentach „na zasadach określonych przez zarządcę cieku”, § 9 ust. 2 pkt 3 lit d oraz lit. f, § 9 ust. 6 pkt 3 lit. e, § 9 ust. 7 pkt 3 lit. e, § 9 ust. 12 pkt 3 lit. b oraz c, § 10 ust. 4 pkt 2 we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę sieci”, § 10 ust. 4 pkt 8, § 10 ust. 6 pkt 1 we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę sieci”, § 10 ust. 6 pkt 3 we fragmencie „po uzgodnieniu i na warunkach określonych przez operatora gazociągu”, § 10 ust. 10 we fragmencie „za zgodą właścicieli lub użytkowników wieczystych”, § 11 ust. 4 we fragmencie „i za zgodą zarządcą terenu”, § 11 ust. 5 we fragmencie „i za zgodą właścicieli lub użytkowników wieczystych” uchwały.

Przedmiotowej uchwale organ nadzoru zarzucił istotne naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.) w zw. z § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164 poz. 1587).

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że w toku postępowania nadzorczego organ nadzoru stwierdził, że § 3 pkt 5 lit. k we fragmencie na zasadach określonych przez zarządcę drogi”, § 3 pkt 9 lit.: b we fragmencie: „na zasadach określonych przez zarządcę cieku”, lit. c we fragmencie: „na zasadach określonych przez zarządcę cieku, lit. f we fragmencie: „na zasadach określonych przez właściwego zarządcę drogi”, lit g we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę drogi”, § 7 ust. 3 pkt 3 lit c we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę drogi”, § 7 ust. 8 pkt 1 lit. a we fragmencie: „na zasadach określonych przez zarządcę cieku”, lit. b we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę cieku, lit. c we fragmencie: „na zasadach określonych przez zarządcę cieku”, lit. d we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę cieku”, § 8 ust. 2 pkt 1 lit. b we fragmencie: „na zasadach określonych przez zarządcę drogi”, lit. c we fragmencie: „na zasadach określonych przez zarządcę drogi”, § 8 ust. 7 pkt 3 lit. d we fragmencie: „na zasadach określonych przez zarządcę drogi”, § 9 ust. 8 we fragmencie „za zgodą właścicieli lub użytkowników wieczystych”, § 10 ust. 4 we fragmencie „za zgodą właścicieli lub użytkowników wieczystych” zostały podjęte z istotnym naruszeniem prawa, a mianowicie: 15 ust. 2 pkt 10 ustawy w zw. z § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Motywuując powyższe organ nadzoru podniósł, że we wskazanych powyżej sytuacjach Rada uzależniła możliwość dokonania określonych czynności przewidzianych w ustaleniach planu od uzyskania zgody udzielonej przez podmioty takie jak: zarządca drogi, zarządca terenu komunikacji, zarządca cieku, zarządca sieci, operator gazociągu, właściciel terenu lub użytkownik wieczysty. W jego ocenie postanowienia te wykraczają poza przyznaną kompetencję do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasad dotyczących modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, wyrażonej w art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. Zakres przedmiotowy i granice tej kompetencji skonkretyzowano w § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zgodnie z którym wspomniane zasady powinny zawierać:

- określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych,
- określenie warunków powiązań układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej z układem zewnętrznym,
- wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

Zdaniem organu nadzoru w przepisach ustawy i rozporządzenia wskazano jednoznacznie materię przekazaną do uregulowania mieszczącą się w granicach władztwa planistycznego gminy. Nakładanie obowiązków w postaci konieczności uzyskania zgód, uwzględnienia warunków i zasad ustalanych przez określone podmioty stanowi z kolei wykroczenie poza kompetencję przyznaną mocą art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. To bowiem Rada w przedmiotowej uchwale, powinna określić zasady dotyczące modernizacji, rozbudowy i budowy systemów

infrastruktury technicznej, a nie uzależniać wykonania określonych czynności obejmujących modernizację, rozbudowę i budowę systemów infrastruktury technicznej od zgody podmiotów trzecich. Kompetencja przewidziana w art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. nie obejmuje możliwości regulowania w planie miejscowym zakresu spraw podlegających procedurze uzyskiwania zgody podmiotów trzecich, w tym przypadku zarządców dróg i cieków. Wszelkie kwestie postępowania administracyjnego powinny wynikać z aktów prawnych rangi ustawowej. Organy jednostek samorządu terytorialnego nie mają kompetencji do wprowadzania takich regulacji w uchwale.

W zakresie konieczności przestrzegania granic kompetencji ustawowej oraz działania na podstawie i w granicach prawa skarżący wskazał, że organ stanowiący gminy, podejmując akty prawne (zarówno akty prawa miejscowego jak i akty, które nie są zaliczane do tej kategorii aktów prawnych) w oparciu o normę ustawową, musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu. Odstąpienie od tej zasady narusza związek formalny i materialny pomiędzy aktem wykonawczym, a ustawą co z reguły stanowi istotne naruszenie prawa. Upoważnienie do wydawania przepisów wykonawczych odgrywa bowiem podwójną rolę – formalną, tworząc podstawę kompetencyjną do wydawania aktów prawnych, oraz materialną, będąc gwarancją spójności systemu prawa oraz koherencji treściowej przepisów. Zarówno w doktrynie, jak również w orzecznictwie ugruntował się pogląd dotyczący dyrektyw wykładni norm o charakterze kompetencyjnym. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Ponadto normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny.

Zdaniem organu nadzoru – również przepis § 142 ust. 2 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908) stanowiąc, że: „Akty prawa miejscowego są stanowione przez sejmik województwa, radę lub zarząd powiatu oraz radę lub zarząd gminy na podstawie przepisów upoważniających zamieszczonych w ustawach dotyczących odpowiednich samorządów terytorialnych albo w innych ustawach”, wprowadza wymóg działania jednostek samorządu terytorialnego na podstawie prawnej, przy czym zakres tych działań i kompetencji organów jednostek samorządowych wyznaczają ustawy.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska w Niemczy uznając skargę za uzasadnioną w całości co do zasady, wskazując, że zarzuty skargi odnoszą się do zapisów, które nie występują w uchwale a dotyczą fragmentów: § 3 pkt 8 lit. e, § 3 pkt. 14 lit. e, § 9 ust. 2 pkt 3 lit. d, § 9 ust. 6 pkt.3 lit. f, § 9 ust. 6 pkt 3 lit. e, § 9 ust. 12 pkt 3 lit. b, § 10 ust. 4 pkt 8. Na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2013 r. pełnomocnik strony skarżącej oświadczył, że rozszerza skargę o § 3 pkt 8 lit. e we fragmencie „za zgodą i na zasadach określonych przez zarządcę drogi” oraz, że cofa skargę w zakresie § 8 ust. 42 pkt 1 lit. c. Natomiast pełnomocnik organu uznał zarzuty za zasadne.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Wyjaśniając przesłanki podjętego rozstrzygnięcia, na wstępie należy podkreślić, że zgodnie z art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 z późn. zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości m.in. poprzez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem (jeżeli ustawy nie stanowią inaczej).

W granicach tak określonych kompetencji, Wojewódzki Sąd Administracyjny w toku podjętych czynności rozpoznawczych ocenia prawidłowość zastosowania w postępowaniu administracyjnym przepisów obowiązującego prawa materialnego i procesowego oraz trafność ich wykładni.

Wykonywana przez sądy administracyjne kontrola administracji publicznej obejmuje również orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej oraz na akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej (art. 3 § 1 w związku z § 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.).

Po myśli art. 147 § 1 powyższej ustawy, Sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

W rozpoznawanej sprawie ze względu na przedmiot zaskarżenia, którym jest uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Sąd uwzględnić musiał również regulację szczególną zawartą w art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm., dalej u.p.z.p.) zgodnie, z którą nieważność aktu powoduje również naruszanie zasad sporządzania planu miejscowego lub istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

Istotne jest także to, że w stanowieniu aktów prawa miejscowego organy samorządu terytorialnego związane są ramami stworzonymi przez ustawy. Akty powyższe są aktami o charakterze podustawowym, a zatem są stanowione na podstawie upoważnień ustawowych, nie mogą wykraczać poza jakiekolwiek unormowania ustawowe, czynić wyjątków od ogólnie przyjętych rozwiązań, a także powtarzać kwestii uregulowanych w aktach prawnych hierarchicznie wyższych. W doktrynie występuje przekonanie, że prawo miejscowe ma charakter wyłącznie wykonawczy w stosunku do ustaw. W Konstytucji RP próżno bowiem szukać delegacji prawotwórczych dla organów samorządowych. A zatem trafna jest teza, że samorząd terytorialny nie posiada pozycji autonomicznej, lecz jest jedynie formą zdecentralizowanej administracji (por. W. Kisiel, *Ustrój samorządu terytorialnego w Polsce*, Warszawa 2003, s. 84). Decentralizacja procesu tworzenia przepisów wykonawczych do ustaw, w postaci prawa miejscowego, zakłada co prawda zróżnicowanie ich treści, ale to zróżnicowanie może sięgnąć do granic wyznaczonych przez prawo (por. D. Dąbek, *Prawo miejscowe*, Warszawa 2007, s. 259).

Kontroli tutejszego Sądu podlegała uchwała Rady Miejskiej w Niemczy z dnia 26 października 2012 r., nr XXIII/123/12 w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Przerzeczyn-Zdrój.

Oceniając powyższą uchwałę pod względem legalności Sąd podzielił stanowisko Wojewody Dolnośląskiego co do konieczności stwierdzenia nieważności: § 3 pkt 8 lit e we fragmencie „za zgodą i na zasadach określonych przez zarządcę drogi”, § 3 pkt 12 lit i we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę drogi”, § 3 pkt 14 lit. b we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę cieku”, § 3 pkt. 14 lit. c we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę terenów komunikacji”, § 3 pkt 14 lit. e, § 8 ust. 41 pkt 1 lit. a-c we fragmentach „na zasadach określonych przez zarządcę cieku”, § 8 ust. 42 pkt 1 lit. a-b i d-e we fragmentach „na zasadach określonych przez zarządcę cieku”, § 9 ust. 2 pkt 3 lit d oraz lit. f, § 9 ust. 6 pkt 3 lit. e, § 9 ust. 7 pkt 3 lit. e, § 9 ust. 12 pkt 3 lit. b oraz c, § 10 ust. 4 pkt 2 we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę sieci”, § 10 ust. 4 pkt 8, § 10 ust. 6 pkt 1 we fragmencie „na zasadach określonych przez zarządcę sieci”, § 10 ust. 6 pkt 3 we fragmencie „po uzgodnieniu i na warunkach określonych przez operatora gazociągu”, § 10 ust. 10 we fragmencie „za zgodą właścicieli lub użytkowników wieczystych”, § 11 ust. 4 we fragmencie „i za zgodą zarządcą terenu”, § 11 ust. 5 we fragmencie „i za zgodą właścicieli lub użytkowników wieczystych” uchwały.

W powyższych regulacjach Rada Miejska w Niemczy kreując wymagania wynikające z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych, zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej oraz podejmując ustalenia dla poszczególnych terenów objętych planem uzależniła możliwość dokonania określonych czynności przewidzianych w ustaleniach planu od uzyskania zgody udzielonej przez podmioty takie jak: zarządca drogi, zarządca terenu komunikacji, zarządca cieku, zarządca sieci, operator gazociągu, właściciel terenu lub użytkownik wieczysty.

W ocenie Sądu uzależnienie możliwości dokonania określonych czynności od uzyskania zgody oraz warunków wskazanych przez powyższe podmioty wprowadza w istocie możliwość odstąpienia od przyjętych przez lokalnego prawodawcę zasad kształtowania przestrzeni publicznych, zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej oraz ustaleń dla poszczególnych terenów objętych planem z pominięciem właściwej procedury podejmowania uchwał w sprawie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Tym samym zaaprobowanie powyższych ustaleń mogłoby prowadzić do sytuacji, w której postanowienia planu miejscowego mogą zostać zmienione w oparciu o bliżej niesprecyzowane działania podmiotów nieuprawnionych do sprawowania władztwa planistycznego w gminie. Regulacje takie naruszają z kolei bez wątpienia ustawowo przyznane radzie gminy uprawnienie samodzielnego decydowania o sposobie zagospodarowania terenu, w ramach, którego ustala ona przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu położonego na obszarze danej gminy. To zatem wyłącznie rada jest uprawniona do ustalenia przeznaczenia terenów oraz określenia sposobów ich zagospodarowania oraz zabudowy i tegoż prawa nie może scedować na inny podmiot. Zgodnie bowiem z art. 3 u.p.z.p. kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Powyższa regulacja normatywna stanowi więc wyraz samodzielności władztwa planistycznego gminy, w którym rada gminy jest organem ustawowo odpowiedzialnym za uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i kompetencja do stanowienia przepisów prawa miejscowego nie może być przez radę gminy przekazywana (delegowana) na rzecz innych podmiotów, albowiem brak ku temu stosownej podstawy prawnej. Tym bardziej nie można przekazywać uprawnień do decydowania o ostatecznym kształcie określonych postanowień planu adresatom norm prawnych zapisanych w planie, jak to ma miejsce w rozpatrywanej sprawie. Rada gminy w zakresie po-

siadanej samodzielności winna przestrzegać określonych w powyższej ustawie zasad planowania, określonej ustawą procedury planistycznej oraz obowiązku wszelkiego działania opartego na wyraźnie określonej normie kompetencyjnej (art. 7 Konstytucji). Z tego też względu nie sposób zaaprobować wprowadzenia w powyższych regulacjach planu miejscowego uzależnienia możliwości realizacji inwestycji (wykonywanie urządzeń chroniących przed uciążliwością drogi, lokalizacji na posesji własnej inwestora lub w liniach rozgraniczających tereny komunikacji miejsc postojowych, przekształcenie w kanalizację deszczową rowów znajdujących się w liniach rozgraniczających tereny komunikacji, lokalizacji zjazdów z nieruchomości zlokalizowanych w bezpośrednim sąsiedztwie drogi krajowej, działań mających na celu regulacje i utrzymanie cieków oraz zapewnienie prawidłowego spływu wód powierzchniowych, lokalizacji urządzeń drogowych takich jak mosty, przeprawy, lokalizacji urządzeń i sieci infrastruktury technicznej, w tym urządzeń związanych z ochroną przeciwpowodziową, lokalizacji zbiorników retencyjnych, realizacji towarzyszących obiektów inżynierskich, zatok autobusowych, chodników, ścieżek rowerowych i pieszo-rowerowych oraz niezbędnych urządzeń technicznych związanych z prowadzeniem i zabezpieczeniem ruchu, lokalizacji niezbędnych elementów układu komunikacyjnego, w tym skrzyżowań, zjazdów i wjazdów, lokalizacji sieci uzbrojenia technicznego w liniach rozgraniczających dróg; skablowanie i przełożenie istniejących napowietrznych sieci elektroenergetycznych SN, lokalizacji obiektów w granicach strefy ochronnej gazociągów, realizacji celów publicznych w terenach mieszkalnictwa i usług, realizacji celów publicznych w zakresie lokalizacji sieci uzbrojenia technicznego w liniach rozgraniczających pozostałe tereny o przeznaczeniu innym niż urządzenia infrastruktury technicznej) od stanowiska podmiotów nieuprawnionych do sprawowania władztwa planistycznego w gminie.

Ponadto należy również podzielić twierdzenia skarżącego, że powyższe regulacje wykraczają poza przyznaną radzie gminy kompetencję do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasad dotyczących modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, wyrażonej w art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. Zgodnie bowiem z § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. 2003 Nr 164, poz. 1587) ustalenia w miejscowym planie dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać:

- a) określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych,
- b) określenie warunków powiązań układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej z układem zewnętrznym,
- c) wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

W rezultacie za niedopuszczalne należy uznać uregulowanie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej poprzez uzależnienie dopuszczalności wykonania określonych czynności od zgody podmiotów trzecich, zwłaszcza w sytuacji, gdy kompetencje związane z administrowaniem drogami są określone na płaszczyźnie ustawowej i nie mogą być powtarzane bądź modyfikowane w akcie prawa miejscowego.

Powyższe, uzasadnia orzeczenie o nieważności wskazanych postanowień zaskarżonej uchwały, jako podjętych z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Konkludując, w zaistniałych okolicznościach Wojewódzki Sąd Administracyjny – uznając wskazane naruszenia prawa za istotne – stosownie do art. 147 § 1 - orzekł jak w pkt. I sentencji. Orzeczenie w pkt. II znajduje swoje uzasadnienie w brzmieniu art. 152 cyt. ustawy, a rozstrzygnięcie o kosztach w jej art. 200.